

ver hun, „forsørgede mig ved sit eget Arbejde og sine Talenter; hun, ligesom jeg selv, nærkede den største Afsky for alt, hvad der hed Theater.“ Som hos alle musikalske Begavelser ytrede hendes Anlæg sig meget tidlig; der fortælles saaledes om hende *): „Naar hun i sin spæde Alder kom i den hæftigste Graad, var man bestandig sikker paa at berolige hende ved at lægge hende paa et Klaver, hvor hun da trøstede sig selv med at udlede Terser eller andre samstemmende Toner.“

Kun ti Aar gammel kom hun som Elev ind ved det kgl. Theater, hvor hun allerede i samme Aar (1830) optraadte første Gang som Angela i Skuespillet „Edvinsky och Floresca eller Polska grufvan“. Den svenske Forfatter August Blanche saa hende der og skildrer i „Bilder ur verkligheten“ sine første Indtryk af hende saaledes:

„En Aften spillede „Polska grufvan“. Jeg saa en lille tiaarig Pige springe ned fra en Paaklædningsloge. Langt fra smuk og meget mager og bleg havde hun alligevel et Par Øjne, som overstraalede alt med en vidunderlig Glans, medens hun smaanyrnede for sig selv; men denne Smaanynnen su-sede frem som Lyden fra en Æolsharpe. Jeg hilste paa hende, hun nikkede bekjendt og glad til mig, thi jeg havde nogle Gange set og talt med hende paa Theatret.

„I Aften har jeg min første Rolle“, sagde hun muntert.

„Til Lykke med den, maa jeg ikke byde Jenny en Karamel“, spurgte jeg og rakte et Kræmmerhus hen imod hende.

„En Karamel? Nej Tak, men aa, hvem der dog havde et Stykke Smørrebrød i Stedet!“

„Altsaa sulten?“

„Forfærdelig!“

Jeg skyndte mig ned paa „Operakällaren“, i det jeg tænkte ved mig selv: „Hun maa ikke have det for fedt i Pensionen, stakkels Barn! To Ting lærer man da grundig i en Pension: at sulte og at lyve.“

Snart var jeg atter bag Kulisserne og rakte den lille Pige et dygtigt Stykke Mad, som hun glubsk slugte i sig.

„Det er bare en lille daarlig Rolle, jeg nu har“, sagde hun, „men vent blot, jeg faar snart en større, saa skal man faa noget andet at se, det lover jeg for.“

Hun sagde sandt. Hun sultede, men løj ikke. Jenny Lind holdt endogsaa langt mere, end hun havde lovet.“

*) I det gamle „Biographiskt lexicon öfver namnkunnige svenska män“, 7de Bind, 1841. En Note til denne Artikel, som det maaske vil mere mine Læserinder at høre, lyder ordret: „Skjønt dette Lexikon har anmeldt kun at ville optage „mærkværdige Mænd“, har Redaktionen dog en Gang imellem ogsaa optaget „mærkværdige Fruentimmer“, og tillader sig nu ogsaa en saadan Undtagelse for Jenny Linds Vedkommende, saa meget mere som flere Subskribenter have tilkjendegivet et Ønske om her at træffe hendes Navn.“